

Sygn. akt III C 949/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2024 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zwraca powódce kwotę 52 zł (pięćdziesiąt dwa złote) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt III C 949/23

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 17 grudnia 2021 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. M. kwoty 1.296,13 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia 16 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W/w kwota wynika z udzielonej stronie pozwanej pożyczki gotówkowej z dnia 28 marca 2018 roku i składają się na nią następujące sumy:

- 886,26 zł, tytułem sumy niespłaconego kapitału pożyczki oraz prowizji,
- 5,75 zł, tytułem niespłaconych odsetek kapitałowych,
- 404,12 zł, tytułem sumy skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że na podstawie umowy pożyczki z dnia 28 marca 2018 roku, zawartej na okres 30 dni na zasadach kredytu konsumenckiego, VIA SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. udostępniła pozwanemu kwotę 700 złotych. Umowa pożyczki została zawarta drogą elektroniczną, poprzez stronę internetową www.viasms.pl. (...) otrzymał formularz informacyjny, umowę ramową pożyczki i formularz odstąpienia od umowy. Udzielenie pożyczki nastąpiło za pomocą profilu klienta należącego do pozwanego, po uprzednim wysłaniu kwoty 0,01 złotych na rachunek bankowy pożyczkodawcy celem weryfikacji danych. Powódka wskazała, że w skład należności wchodzi także prowizja w kwocie 186,26 złotych i odsetki kapitałowe w wysokości 5,75 złotych. Zdaniem strony

powodowej, wskazane kwoty nie przekraczają maksymalnej wysokości wynagrodzenia za korzystanie z kapitału określonego przez ustawę o kredycie konsumenckim. Powódka wywodzi swoje uprawnienie z ciągu umów cesji wierzytelności, których przedmiotem była wierzytelność pozwanego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty kurator procesowy pozwanego M. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie wynagrodzenia według norm przepisanych.

Kurator procesowy podniósł zarzut braku legitymacji czynnej, wskazując, iż nie zostało wykazane, że M. G. (1) była upoważniona do jednoosobowej reprezentacji nabywcy wierzytelności. Z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku zawartej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z powódką wynika, że skutek w postaci przeniesienia własności wierzytelności następuje z dniem zapłaty przez cesjonariusza pełnej kwoty określonej w umowie (ceny). Strona powodowa nie wykazała, aby zapłaciła cenę z tytułu przeniesienia wierzytelności w pełnej wysokości w umówionym terminie, tj. terminie 7 dni od podpisania umowy.

Wskazał, iż powodowa spółka nie wykazała, że pozwany dokonał skutecznej rejestracji na stronie pożyczkodawcy i aby skutecznie założył profil i tym samym, aby skutecznie złożył oświadczenie woli o zawarciu umowy pożyczki. Nie sposób ustalić tych okoliczności na podstawie przedłożonych wydruków. Nie wiadomo czy rachunek bankowy, na który dokonano przelewu kwoty 700 zł był aktualnym rachunkiem bankowym pozwanego.

W dalszej kolejności zarzucił nieważność postanowienia umownego przewidującego obowiązek zapłaty prowizji w kwocie 186,26 złotych, która w jego ocenie zmierza do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych oraz godzi w naturę stosunku umownego pożyczki. Z umowy nie wynika w jaki sposób została ustalona wysokość opłaty za udzielenie pożyczki, która stanowi 26,60 % kwoty udzielonej pożyczki, ani też jakiego rodzaju czynności były podejmowane przez pożyczkodawcę w związku z udzieleniem pożyczki i jakie koszty wiązały się z tą czynnością. Powyższe prowadziło do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zarządzeniem z dnia 24 listopada 2023 roku zobowiązano pełnomocnika powódki do złożenia pisma, w którym odnie się do treści sprzeciwu i powoła wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody, w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów. Zobowiązanie zostało doręczone pełnomocnikowi powódki w dniu 4 grudnia 2023 roku i pozostało bez reakcji.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 marca 2018 roku sporządzono formularz umowy pożyczki nr (...) oznaczając: (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pożyczkodawcę, (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pośrednika i M. M. jako pożyczkobiorcę.

Zgodnie z treścią formularza umowy, pożyczkodawca zobowiązywał się przenieść na pożyczkobiorcę kwotę 700,00 zł. Oplata za udzielenie pożyczki została ustalona na kwotę 182,26 zł. Kwota odsetek za okres pożyczki w stosunku dziennym – 0,19 zł. Całkowity koszt pożyczki ustalono na kwotę 192,01 zł. Kwota pożyczki do spłaty wynosiła 892,01 zł, okres pożyczki – 30 dni.

Pożyczkodawca udziela pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej na warunkach określonych umową pożyczki oraz umową ramową zawartą w dniu 28 marca 2018 roku.

W dniu 28 marca 2018 roku sporządzono formularz umowy określającej warunki udzielania pożyczek gotówkowych przez VIA SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. oznaczając: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pożyczkodawcę, (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pośrednika i M. M. jako pożyczkobiorcę.

Zgodnie z § 3 formularza umowy:

- proces składania wniosku o udzielenie P. jest inicjowany przez rejestrację na stronie (...) i założenie profilu przez pożyczkobiorcę,

- rejestracja następuje poprzez prawidłowe wypełnienie formularza. Pożyczkobiorca zobowiązany jest podać w formularzu prawdziwe dane. W przypadku wątpliwości pożyczkodawcy odnośnie do prawdziwości danych podanych przez pożyczkobiorcę w formularzu, pożyczkodawca ma prawo odmówić pożyczkobiorcy prawa rejestracji na stronie (...). Podanie nieprawdziwych danych wprowadzających pożyczkodawcę w błąd skutkujący doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem może rodzić odpowiedzialność karną po stronie pożyczkobiorcy,

- wypełniając formularz, pożyczkobiorca zobowiązany jest podać następujące, dotyczące go, dane: (a) imię i nazwisko, PESEL, (b) seria i numer dowodu osobistego, (c) obywatelstwo, (d) numer telefonu komórkowego, (e) adres należącej do niego skrzynki e-mail, (f) nazwę banku, w którym posiada rachunek bankowy, (g) adres zameldowania oraz adres korespondencyjny,

- rejestrując się na stronie (...) i składając wniosek o udzielenie pożyczki pożyczkobiorca oświadcza, że:

a) przed złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki zapoznał się z regulaminem i zaakceptował jego treść;

b) przed złożeniem wniosku o udzielenie pożyczki zapoznał się z umową ramową zamieszczoną na S. (...) i akceptuje jej treść;

c) wyraża zgodę na telefoniczną weryfikację informacji dotyczących źródła i wysokości uzyskiwanego przez niego dochodu;

d) jego zamiarem jest zawarcie umowy pożyczki na odległość w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim;

e) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;

f) posiada miejsce zamieszkania na terytorium Polski;

g) jest osobą w wieku (skończył) 20 lat, jednakże nie ma więcej niż 72 lat;

h) posiada rachunek bankowy (rachunek płatniczy) w banku krajowym (w rozumieniu ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe);

i) wyraża zgodę na telefoniczną weryfikację informacji dotyczących źródła i wysokości uzyskiwanego przez pożyczkobiorcę dochodu;

j) przyjmuje do wiadomości i potwierdza, że został poinformowany, że podane przez niego dane osobowe będą przetwarzane przez pożyczkodawcę w celu realizacji wniosku o zawarcie umowy o kredyt konsumencki.

Pożyczkodawca oraz P. uprawniony jest do odmowy rejestracji pożyczkobiorcy na S. (...) bez podania przyczyn.

Rejestracja pożyczkobiorcy, w wyniku której pożyczkobiorca uzyskuje możliwość korzystania z profilu w zakresie otrzymania od pożyczkodawcy propozycji zawarcia pierwszej umowy pożyczki – a po spełnieniu warunków określonych w umowie ramowej również możliwość uzyskania pożyczki – wymaga identyfikacji za pomocą usługi identyfikacji, o której mowa w § 3 ust. 7 poniżej.

Po poprawnym wypełnieniu formularza pożyczkobiorcy zostanie zaprezentowana za pośrednictwem strony (...) możliwość identyfikacji – usługa identyfikacji. Pożyczkobiorca przekierowany jest na stronę bankowości internetowej wybranego przez siebie banku w celu ukończenia identyfikacji. Pożyczkobiorca może przeprowadzić procedurę identyfikacji także w terminie późniejszym, po zakończeniu procesu rejestracji, przy czym przejście procesu

identyfikacji jest jednym z warunków koniecznych otrzymania od pożyczkodawcy propozycji zawarcia pierwszej umowy pożyczki, na podstawie uprzednio złożonego przez pożyczkobiorcę wniosku o udzielenie pożyczki.

Do zawarcia pierwszej umowy pożyczki za pośrednictwem profilu dochodzi w sposób opisany poniżej:

a) po wypełnieniu i wysłaniu formularza oraz dokonaniu potwierdzenia polegającego na wpisaniu właściwego ciągu cyfr przekazanego pożyczkobiorcy za pomocą wiadomości SMS (co jest równoznaczne z zaproszeniem do złożenia przez pożyczkodawcę oferty w zakresie zawarcia umowy pożyczki oraz z zawarciem umowy ramowej o treści przedstawionej pożyczkobiorcy w trakcie procesu rejestracji), pożyczkobiorca zostaje zarejestrowany w systemie teleinformatycznym pożyczkodawcy. O fakcie zarejestrowania oraz zawarcia umowy ramowej pożyczkobiorca zostaje poinformowany w drodze wiadomości elektronicznej, do której zostaje dołączona w formie (...) treść zawartej umowy ramowej oraz formularz odstąpienia od umowy ramowej.

b) po skorzystaniu z usługi identyfikacji, pożyczkodawca dokona identyfikacji pożyczkobiorcy. rachunek bankowy pożyczkobiorcy, wskazany przez pożyczkobiorcę na potrzeby usługi identyfikacji, będzie stanowił rachunek, na który – w razie zawarcia umowy pożyczki – pożyczkodawca przeleje kwotę pożyczki do wypłaty.

c) w przypadku pozytywnej identyfikacji pożyczkobiorcy, pożyczkodawca przystąpi do badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, od której pozytywnego wyniku jest uzależnione wydanie decyzji kredytowej, na podstawie której pożyczkodawca złoży pożyczkobiorcy ofertę zawarcia umowy pożyczki na warunkach w niej określonych ((...)). Zasady prowadzenia analizy wniosku o udzielenie pożyczki przez pożyczkodawcę, która poprzedza wydanie decyzji, są określone w § 4 umowy ramowej.

d) pożyczkodawca przekaże decyzję w drodze wiadomości wysłanej pocztą elektroniczną oraz wiadomości SMS na adres poczty elektronicznej oraz numer telefonu wskazany w formularzu (odpowiednio). Decyzja kredytowa może zawierać ofertę udzielenia pożyczki w kwocie pożyczki do wypłaty nie wyższej niż wnioskowana przez pożyczkobiorcę. Wiadomość (wysłana pocztą elektroniczną), o której mowa w zdaniu poprzedzającym, będzie zawierać co najmniej: (i) formularz informacyjny, (ii) projekt umowy pożyczki, ((...)) treść umowy ramowej zawartej zgodnie z lit. a) powyżej lub informację zawierającą odnośnik do wiadomości elektronicznej zawierającej uprzednio zawartą (zgodnie z lit. a) powyżej) umowę ramową. W przypadku napotkania trudności z wyświetleniem i zapisaniem wymienionych dokumentów, pożyczkobiorca powinien niezwłocznie poinformować o tym fakcie pożyczkodawcę.

e) po przesłaniu wiadomości elektronicznej zawierającej decyzję, pożyczkobiorca zobowiązany jest zapoznać się z przekazanym formularzem informacyjnym, projektem umowy pożyczki (oraz innymi wzorcami umownymi, które pożyczkodawca z uwagi na aktualnie obowiązującą ofertę produktową może załączyć do takiej wiadomości). Po zapoznaniu się z warunkami decyzji oraz dokumentami, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, pożyczkobiorca będzie mógł złożyć oświadczenie o przyjęciu oferty pożyczkodawcy (zaakceptować jej warunki) poprzez potwierdzenie woli zawarcia umowy pożyczki za pomocą funkcjonalności profilu.

Przesłanie decyzji jest równoznaczne ze złożeniem przez pożyczkodawcę oferty zawarcia umowy pożyczki zgodnie z jej warunkami. Pożyczkobiorca może przyjąć ofertę pożyczkodawcy, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, jedynie w całości, bez zastrzeżeń i w terminie wskazanym w wiadomości zawierającej decyzję (równym okresowi obowiązywania formularza informacyjnego)

Każda kolejna umowa pożyczki zawierana jest w sposób analogiczny do procesu zawarcia pierwszej umowy pożyczki opisanego w § 3 ust. 8 powyżej, z tą różnicą, iż w zakresie etapów określonych w § 3 ust. 8 lit a) - b) zastosowanie ma procedura opisana w lit. a) - b) poniżej, natomiast w zakresie pozostałych czynności składających się na zawarcie umowy pożyczki stosuje się lit. d) - e) określone w § 3 ust. 8 powyżej:

a) po zalogowaniu się na stronie profilu pożyczkobiorca wybiera parametry pożyczki, a następnie składa wniosek o udzielenie pożyczki, wprowadzając go do systemu teleinformatycznego pożyczkodawcy za pomocą przycisku „weź pożyczkę” oraz potwierdzając tę czynność poprzez wpisanie właściwej sekwencji cyfr przesłanej pożyczkobiorcy za

pomocą wiadomości SMS (co jest równoznaczne z zaproszeniem do złożenia przez pożyczkodawcę oferty zawarcia umowy pożyczki).

b) w przypadku pozytywnej identyfikacji pożyczkobiorcy, pożyczkodawca przystąpi do badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, od której pozytywnego wyniku jest uzależnione wydanie decyzji.

Pożyczkobiorca przyjmuje do wiadomości, iż w przypadku ubiegania się przez pożyczkobiorcę o udzielenie pożyczki pożyczkodawca może uzyskiwać informacje o zobowiązaniach z określonych baz danych, w związku z powyższym pożyczkobiorca wyraża zgodę i upoważnia pożyczkodawcę w zakresie określonym w „Warunkach przetwarzania danych osobowych”, których treść zostanie zaakceptowana przez pożyczkobiorcę w procesie składania wniosku o udzielenie pożyczki przy zakładaniu profilu, oraz może być dodatkowo akceptowana w procesie składania kolejnych wniosków o udzielenie pożyczek, do występowania do podmiotów tam wskazanych o przekazanie pożyczkodawcy informacji tam określonych od dnia udzielenia upoważnienia.

Umowa pożyczki zawarta jest z chwilą złożenia przez pożyczkobiorcę oświadczenia o przyjęciu oferty pożyczkodawcy zawarcia umowy pożyczki (zaakceptowania jej warunków) za pomocą funkcjonalności profilu.

Sporządzono wydruk formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, zgodnie z którym całkowita kwota pożyczki gotówkowej wyniosła 700,00 złotych, całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta wyniosła 700 złotych (w przypadku spłaty pożyczki w terminie 36 dni od dnia następującego po dniu wypłaty pożyczki), 892,01 złotych (w przypadku nie spełnienia powyższego warunku promocji), stopa oprocentowania kredytu wyniosła 10%,

Dowód:

- wydruk umowy pożyczki nr (...) z dnia 28 marca 2018 roku, k. 27-27 verte,
- wydruk określający warunki udzielania pożyczek gotówkowych z dnia 28 marca 2018 roku, k. 28-29,
- wydruk formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, k. 30-31.

W dniu 28 marca 2018 roku VIA SMS PL (...) z o.o. z siedzibą w W. wpłaciła na rachunek bankowy o numerze (...) kwotę 700,00 złotych. W polu „odbiorca” wskazano dane: M. M., Ż. J. 14-22, (...)-(...) S., zaś w polu „tytuł operacji” wskazano: Pożyczka Via SMS PL.

Dowód:

- wydruk potwierdzenia wykonania operacji, k. 32.

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 31 sierpnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. („cedent”) zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. („cesjonariusz”) umowę zatytułowaną „Umowa cesji wierzytelności Nr 31/8/2018”, w treści której wskazano, że cedent dokonuje przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w załączniku (...), sporządzanym wg stanu na dzień 30 sierpnia 2018 roku w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a cesjonariusz kupuje wierzytelności za tę cenę. Umowę podpisały: w imieniu cedenta – K. C., w imieniu cesjonariusza – M. G. (1).

W załączniku (...) do umowy cesji wierzytelności nr 31/08/2018 wskazano, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność oznaczona w następujący sposób: „(...)”; 2018-03-2018; 2018-04-2018; 700,00; 186,26; 5,75; 33,56; 0”.

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 31 sierpnia 2018 roku (...) w Estonii („cedent”) zawarł z (...) spółką z o.o. z siedzibą w W. („cesjonariusz”) umowę zatytułowaną „Umowa cesji wierzytelności Nr (...)”, w treści której wskazano, że cedent sprzedaje wierzytelności szczegółowo określone w Załączniku nr 1 do umowy sporządzonym wg stanu na dzień 30 sierpnia 2018 roku, a cesjonariusz oświadcza, że wierzytelności te nabywa za cenę

i na warunkach określonych w umowie. Umowę podpisali: w imieniu cedenta – M. G. (1), w imieniu cesjonariusza – J. M..

W załączniku do umowy cesji wierzytelności nr (...) wskazano, że przedmiotem przelewu jest wierzytelność oznaczona w następujący sposób: „ (...); M. M.; (...); 2018-03-28; 2018-04-2018; 700,00; 186,26; 5,75; 33,56”.

J. M. była upoważniona do podpisania umowy w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 10 marca 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. („cedent”) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. („cesjonariusz”), umowę zatytułowaną „Umowa przelewu wierzytelności”, w treści której wskazano, że cedent na dzień zawarcia umowy jest uprawniony do dokonania cesji wierzytelności wskazanych w załączniku nr 2. W przypadku, gdy wierzytelności zostały uprzednio przez cedenta nabyte, do umowy załączony będzie każdorazowo odpis dokumentu potwierdzającego (w zakresie określonych wierzytelności) skuteczne przejście wierzytelności na cedenta wraz z odpowiednimi załącznikami. Strony ustaliły, że z tytułu przeniesienia na cesjonariusza wierzytelności, cesjonariusz zapłaci cedentowi cenę.

Umowę podpisali: w imieniu cedenta – M. G. (1), w imieniu cesjonariusza – P. C. oraz H. L..

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 19 maja 2023 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. („cedent”) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. („cesjonariusz”) aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku w celu doprecyzowania pakietu wierzytelności. Przedmiotem aneksu było ustalenie wierzytelności stanowiących przedmiot umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku. Cedent oświadczył, że przelał na rzecz cesjonariusza wierzytelności wskazany w aneksie, w szczególności wskazane w załączniku nr 3 na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku.

Umowę podpisali: w imieniu cedenta – M. G. (1), w imieniu cesjonariusza – P. C. oraz H. L..

W załączniku nr 3 do umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku wymieniono m.in. wierzytelność wynikająca z pożyczki o numerze (...), z dnia 28 marca 2018 roku, wskazując aktualne saldo zadłużenia na kwotę 1.144,13 złotych.

Dowód:

- pełnomocnictwo, k. 11;
- wydruk umowy cesji wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2018 roku wraz z załącznikiem, k. 25-26;
- wydruk umowy cesji wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2018 roku wraz z załącznikiem, k. 23-24;
- wydruk umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 marca 2021 roku wraz z aneksem do umowy z dnia 19 maja 2023 roku oraz załącznikiem, k. 12-15, k. 20-22;
- wydruk z KRS, k. 15 verte – 19;

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 9 maja 2018 roku VIA SMS PL (...). z o.o. z siedzibą w W. wezwała M. M. do zapłaty kwoty 895,23 złotych z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 28 marca 2018 roku, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania wraz z kosztami naliczony do dnia spłaty zaległej pożyczki.

Sporządzono wydruk, w treści którego wskazano, że w dniu 26 kwietnia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła pismo informujące o cesji wierzytelności wynikającej z umowy

pożyczki o numerze (...) z dnia 28 marca 2018 roku oraz wezwała M. M. do zapłaty kwoty 1.228,62 złotych, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód:

- wydruk wezwania do zapłaty z dnia 9 maja 2018 roku, k. 35;

- wydruk zawiadomienia o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 26 kwietnia 2021 roku, k. 36.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą faktyczną, z której powódka wywodziła roszczenie, była umowa pożyczki o numerze (...), którą wg twierdzeń powodowej spółki pozwany miała zawrzeć w dniu 28 marca 2018 roku z pierwotnym wierzycielem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a także umowy cesji wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2018 roku oraz 10 marca 2021 roku, które wg twierdzeń powódki zostały zawarte między pierwotnym wierzycielem – pożyczkodawcą, a nabywcami wierzytelności, w tym ostatecznie powodową spółką w niniejszej sprawie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły: przepisy art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, art. 720 k.c. oraz 509 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powódkę, których autentyczność nie była co do zasady w toku procesu kwestionowana. Kurator procesowy pozwanego kwestionował istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość, a także podniósł zarzut braku legitymacji procesowej strony powodowej.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że w ocenie Sądu powodowa spółka nie wykazała swojej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie.

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tym uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 17 maja 2005 roku, sygn. akt I ACa 1202/04).

Posiadanie przez strony legitymacji w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Sąd bierze ją zaś pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania. Jest ona instytucją prawa materialnego i oznacza uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, przy czym literatura przedmiotu rozróżnia legitymację procesową czynną i bierną. Pierwsza z nich dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga zaś dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Legitymacja procesowa jest więc uprawnieniem konkretnego

podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna), które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony bądź w ustawie (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 stycznia 2010 roku, sygn. akt II CSK 323/09 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku, sygn. akt V ACa 1009/12).

Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowić wstępny etap pozwalający sądowi na rozważanie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Ponadto należy zauważyć, że w nauce postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualno-konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy i bierze tą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tą okoliczność. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (por. H. Pietrkowski, Zarys metodyki pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2007, s. 112).

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowody Sąd podzielił zapatrywanie strony pozwanej, iż powódka nie wykazała, aby przysługiwała jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie natomiast z § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu ma charakter konsensualny, a zatem przelew dochodzi do skutku – wierzytelność przechodzi na nabywcę – już w momencie zawarcia umowy (solo consensu). Konsekwencją przelewu jest zmiana podmiotowa po stronie wierzyciela, polegająca na tym, że dotychczasowy wierzyciel traci to stanowisko, a w jego miejsce wchodzi nabywca wierzytelności, który uzyskuje ją w takim samym kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy.

Jak podkreśla się w orzecznictwie i literaturze przedmiotu w wyniku przelewu wierzytelności przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 września 2001 roku, sygn. akt I CKN 379/00). Cesjonariusz nabywa więc wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu, zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia.

Stosownie do art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (§ 2).

W ocenie sądu strona powodowa nie wykazała, że nabyła wierzytelność przysługującą wobec pozwanego, a wynikającą z umowy pożyczki numer (...), która miała zostać zawarta w dniu 28 marca 2018 roku pomiędzy pozwanym, a VIA SMS PL (...) z o.o. z siedzibą w W..

W pierwszej kolejności wskazać należy, że według twierdzeń powódki w dniu 31 sierpnia 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. miała zawrzeć z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. umowę zatytułowaną „Umowa cesji wierzytelności Nr 31/8/2018”, w treści której wskazano, że cedent dokonuje przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w załączniku (...), sporządzanym wg stanu na dzień 30 sierpnia 2018 roku w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a cesjonariusz

kupuje wierzytelności za tę cenę. Umowę podpisały: w imieniu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – K. C., zaś w imieniu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. – M. G. (2).

Powódka nie wykazała jednak, że pod w/w umową podpisy złożyły osoby prawidłowo umocowane do składania oświadczeń woli za strony umów cesji. Wątpliwości budzi należyte umocowanie przedstawiciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przy zawieraniu umowy cesji wierzytelności z dnia 31 sierpnia 2018 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.. Jak wynika ze wskazanej umowy za (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. podpisał się pełnomocnik spółki (...). Natomiast z przedłożonego w niniejszej sprawie dokumentu pełnomocnictwa (k. 11.) wynika, że E. L. jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił K. C. pełnomocnictwa do zawierania w imieniu i na rzecz spółki (...) na podstawie dokumentów Potwierdzeń Transakcji Kredytowych Instrumentów Pochodnych”. W ocenie sądu umowa przelewu wierzytelności nie należy do transakcji kredytowej instrumentu pochodnego. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o obrocie instrumentami finansowymi w art. 2 stanowi, że instrumentami finansowymi są między innymi „niebędące papierami wartościowymi opcje, kontrakty terminowe, swapy, umowy forward na stopę procentową, inne instrumenty pochodne, których instrumentem bazowym jest papier wartościowy, waluta, stopa procentowa, wskaźnik rentowności, uprawnienie do emisji lub inny instrument pochodny, indeks finansowy lub wskaźnik finansowy, które są wykonywane przez dostawę lub rozliczenie pieniężne”. Natomiast zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2001 roku w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych, instrumentem pochodnym jest instrument finansowy, którego: a) wartość jest zależna od zmiany wartości instrumentu bazowego, to jest określonej stopy procentowej, ceny papieru wartościowego lub towaru, kursu wymiany walut, indeksu cen lub stóp, oceny wiarygodności kredytowej lub indeksu kredytowego albo innej podobnej wielkości i b) nabycie nie powoduje poniesienia żadnych wydatków początkowych albo wartość netto tych wydatków jest niska w porównaniu do wartości innych rodzajów kontraktów, których cena podobnie zależy od zmiany warunków rynkowych, i c) rozliczenie nastąpi w przyszłości. Do instrumentów pochodnych zalicza się w szczególności transakcje terminowe, takie jak kontrakty forward lub futures, opcje oraz kontrakty swap (§ 3 pkt 4 rozporządzenia). Z kolei na mocy § 3 pkt 8 Rozporządzenia kontrakt swap to umowa zamiany przyszłych płatności na warunkach z góry określonych przez strony. Co prawda, odpowiednie przepisy prawa powszechnie obowiązującego jedynie ogólnie opisują cechy instrumentów pochodnych, pozostawiając stronom tych transakcji możliwość dopasowania ich treści do indywidualnych potrzeb, to jednak zdaniem sądu umowy przelewu wierzytelności nie sposób zaliczyć do terminu użytego w dokumencie pełnomocnictwa z dnia 27 kwietnia 2018 roku, mianowicie (...). Ponadto, w dokumencie pełnomocnictwa nazwa ta jest używana jako własna, co też uniemożliwia określenie jej znaczenia, tym bardziej, że strona powodowa nie przedłożyła „dokumentów Potwierdzeń Transakcji Kredytowych Instrumentów Pochodnych”. Ponadto, należy wskazać na treść art. 92d ustawy – Prawo bankowe, zgodnie z którym bank może zawrzeć umowę o kredytowy instrument pochodny lub inną umowę niż wymieniona w art. 92a ust. 1 i 3, na podstawie których następuje przeniesienie całości lub części ryzyka związanego z wierzytelnościami tego banku. Jak się wskazuje w literaturze, „Bez wątplenia redakcja komentowanego przepisu wprowadza otwarty katalog instrumentów, służących do przeniesienia ryzyka kredytowego wymieniając jako przykład jeden z nich. Dopuszczalne zatem będą wszelkiego rodzaju instrumenty o charakterze ubezpieczeniowym, gwarancyjnym lub mieszanym, których nadrzędnym skutkiem jest transfer ryzyka w sposób inny, niż poprzez umowę przelewu wierzytelności lub subpartycypację (art. 92d PrBank red. serii O./red. tomu D. 2023, wyd. 1/S.). Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem sądu, umowa przelewu wierzytelności nie należy do (...).

Strona powodowa nie wykazała również, że M. G. (1) była upoważniona do zawarcia umowy w imieniu i na rzecz (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., na co zwrócił uwagę kurator procesowy pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Zarządzeniem z dnia 24 listopada 2023 roku zobowiązano pełnomocnika powódki do złożenia pisma, w którym odniesie się do treści sprzeciwu i powoła wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody, w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów. Zobowiązanie zostało doręczone pełnomocnikowi powódki w dniu 4 grudnia 2023 roku i nie zostało wykonane.

Zdaniem sądu, w świetle stanowiska procesowego kuratora pozwanego, powódka winna wykazać w sposób niebudzący wątpliwości, że M. G. (1), w dniu 31 sierpnia 2018 roku była uprawniona do zawarcia umowy w imieniu i na rzecz (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.. W umowie cesji wierzytelności Nr 31/8/2018 z dnia 31 sierpnia 2018 roku, która miała zostać zawarta między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (jako cedentem), a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. (jako cesjonariuszem) wskazano, że cedent dokonuje przelewu wierzytelności pieniężnych szczegółowo określonych w załączniku (...), sporządzanym wg stanu na dzień 30 sierpnia 2018 roku w stosunku do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, a cesjonariusz kupuje wierzytelności za tę cenę. Umowę podpisały: w imieniu cedenta – K. C., w imieniu cesjonariusza – M. G. (1). Strona powodowa nie wykazała żadnym dokumentem, aby M. G. (1) była upoważniona do działania w imieniu cedenta (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., a okoliczności tej nie sposób domniemywać. Winna ona wynikać z materiału dowodowego sprawy, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na stronie powodowej, zgodnie z art. 6 k.c. Powyższe odnosi się także do umowy zatytułowanej „Umowa cesji wierzytelności Nr (...)”, która miała zostać zawarta między (...) w Estonii, a (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., którą podpisali: w imieniu cedenta – M. G. (1), w imieniu cesjonariusza – J. M..

Dodatkowo należy wskazać, że przedłożony przez powódkę załącznik (...) do umowy cesji wierzytelności nr 31/08/2018, która miała zostać zawarta między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., nie indywidualizuje w sposób precyzyjny wierzytelności, której powódka dochodzi w niniejszym postępowaniu. Jest to w rzeczywistości zbiór liczb i dat. W ocenie sądu dla właściwego skonkretyzowania przelewanej wierzytelności konieczne jest wskazanie co najmniej imienia i nazwiska pożyczkobiorcy, numeru umowy i daty jej zawarcia. Przedłożony przez powodową spółkę załącznik (...) do umowy cesji wierzytelności nr 31/08/2018 powyższych danych nie zawiera.

W ocenie sądu strona powodowa nie złożyła więc dokumentów jednoznacznie potwierdzających nabycie wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 28 marca 2018 roku, która miała zostać zawarta z pozwanym.

Ponadto, zauważyć też trzeba, że umowa przelewu z dnia 10 marca 2021 roku, która według twierdzeń strony powodowej miała zostać zawarta pomiędzy powódką, a (...) Sp. z o.o. z siedziba w W., była umową warunkową. Zgodnie z § 2 ust. 3 umowy cesji i aneksu, przeniesienie wierzytelności miało nastąpić pod warunkiem zapłaty ceny. („Cedent przelewa na rzecz cesjonariusza wierzytelności wskazane w niniejszej umowie, a cesjonariusz te wierzytelności nabywa w całości, przy czym skutek przeniesienia własności wierzytelności następuje z dniem zapłaty przez cesjonariusza pełnej kwoty określonej w niniejszej umowie. Zapłata ceny nastąpi w formie przelewu na rachunek bankowy cedenta o numerze nr 55 1090 1030 0000 0001 2299 6570 prowadzony przez (...) Bank (...) S.A.”). Zgodnie z § 3 umowy zapłata ceny miała zostać dokonana w terminie 7 dni po podpisaniu umowy.

Tym samym skutki prawne omawianej czynności prawnej z woli stron zostały uzależnione od zaistnienia zdarzenia przyszłego i niepewnego w rozumieniu art. 89 k.c. Takiej oceny nie wyłącza okoliczność, że zapłata ceny stanowi spełnienie świadczenia obciążającego drugą stronę umowy. Art. 89 k.c. nie wyłącza bowiem dopuszczalności potraktowania jako warunku świadczenia jednej ze stron, choćby jego spełnienie było w pełni zależne od jej woli. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który uznał możliwość dokonania czynności prawnej zawierającej zastrzeżenie, że jej skutek zależy od skorzystania z uprawnienia lub woli wykonującego zobowiązanie; zdarzenie zależne od zachowania strony może polegać na spełnieniu lub niespełnieniu świadczenia (postanowienie SN z dnia 22 marca 2013 roku, sygn. akt III CZP 85/12). To na powódce, jako wywodzącej z faktu zawarcia umowy przelewu skutków prawne (art. 6 k.c.), spoczywał ciężar udowodnienia, że warunek ten został spełniony, tym bardziej, że zarzut ten podniosła strona pozwana. Powódka nie przedstawiła jednak na tę okoliczność jakiegokolwiek dowodu, wobec czego ponosi negatywne skutki tego uchybienia.

Wskazać należy, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich

okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098).

Wobec powyższego stwierdzić należy, że twierdzenia powódki w zakresie nabycia przez nią wierzytelności nie zostały w sposób skuteczny wykazane. Zasadnicze twierdzenia pozwu pozbawione zostały wobec powyższego jakiegokolwiek oparcia dowodowego.

Ponadto, nawet gdyby przyjąć, że stronie powodowej przysługiwała czynna legitymacja procesowa, to nie wykazała ona, by roszczenie dochodzone pozwem z tytułu umowy nr (...) z dnia 28 marca 2018 roku w ogóle istniało i było wymagalne. Strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na wykazanie woli zawarcia umowy o treści wskazanej w pozwie – przez pozwanego. Powódka nie wykazała bowiem, że pozwany potwierdził swoją tożsamość oraz warunki umowy przez przelanie kwoty 0,01 zł lub w inny sposób została przeprowadzona procedura identyfikacji tożsamości pozwanego. Uiszczenie kwoty 0,01 zł jest o tyle istotne, że właśnie z chwilą uiszczenia opłaty pożyczkobiorca potwierdza rejestrację i zgadza się na umowę pożyczki. Następnie kwota pożyczki przelewana jest na nr rachunku bankowego wskazany w potwierdzeniu rejestracji i wyrażeniu zgody na umowę pożyczki. W aktach sprawy brak jest dowodu przelewu weryfikacyjnego lub dowodu na to, aby w inny sposób została przeprowadzona procedura identyfikacji tożsamości pozwanego, tak aby móc ustalić, iż pozwany faktycznie zawarł w dniu 28 marca 2018 roku umowę nr (...), o treści na jaką powołuje się strona powodowa. Powódka nie wykazała również, że pozwany zarejestrował się na stronie pośrednika i złożył wniosek o udzielenie pożyczki.

Biorąc pod uwagę powyższe, powódka nie wykazała również, że pozwany złożył oświadczenie woli skutkujące w swej treści wyrażeniem zgody na zawarcie umowy pożyczki z dnia 28 marca 2018 roku na warunkach wskazanych przez powódkę w toku niniejszego postępowania. Zgodnie natomiast z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie zaś z art. 61 § 1 i § 2 oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§2). W ocenie sądu materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw do przyjęcia, aby pozwany złożył oświadczenie woli w jakiegokolwiek formie, skutkujące zawarciem umowy pożyczki, z której powódka wywodzi swoje roszczenie.

Niezależnie od powyższego powódka nie wykazała również, iż przedmiotowa umowa (gdyby uznać, że została zawarta) została wykonana przez pożyczkodawcę w ten sposób, że kwota kapitału pożyczki została przekazana pozwanemu jako pożyczkobiorcy. Powódka co prawda dołączyła do akt niniejszej sprawy potwierdzenie przelewu kwoty 700,00 złotych na rachunek bankowy o numerze (...) (k. 32), jednak powódka nie wykazała, że rachunek ten należy do pozwanego, ewentualnie, iż pozwany złożył dyspozycję wypłaty kwoty pożyczki w powyższy sposób. Zarzut w tym zakresie podniósł kurator procesowy pozwanego. Jak już zostało wcześniej wspomniane, powodowa spółka w żaden sposób nie ustosunkowała się do twierdzeń i zarzutów sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W tym miejscu należy przypomnieć, że w przypadku dochodzenia roszczeń z tytułu umów pożyczek krótkoterminowych zawieranych przez internet na powodzie spoczywa szczególny obowiązek przedstawienia dowodów nie pozostawiających żadnych wątpliwości, że strona pozwana faktycznie zaciągnął zobowiązanie będące źródłem żądania pozwu. Powyższa ocena wynika z oczywistej okoliczności zawierania umowy na odległość, bez fizycznej obecności pożyczkobiorcy, co rodzi możliwość podszywania się pod inne osoby przy pomocy nielegalnego wykorzystywania ich danych osobowych. Na powodowej spółce zatem, zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. w zw. z podstawą faktyczną i prawną żądania, spoczywał obowiązek wykazania, że pozwany zawarł umowę oraz, że otrzymał pożyczone środki i ich w umówionym terminie nie zwrócił. To strona

powodowa, która domaga się zapłaty pewnej należności na drodze sądowej winna wykazać, iż należność ta, oznaczona co do wysokości, tytułu i daty płatności, istniała i nie została uiszczona. Powódka tych okoliczności nie wykazała.

Należało podzielić także zarzut kuratora pozwanego dotyczący nieważności zastrzeżenia w treści umowy pożyczki z dnia 28 marca 2018 roku prowizji w kwocie 186,26 zł. Zgodnie z art. 58 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (§ 1). Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (§ 2).

Jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana (§ 3). Na podstawie art. 5 ust 6 i 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim całkowity koszt kredytu są to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta (pkt 6); pozaodsetkowe koszty kredytu są to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek (pkt 6a). W art. 36a określono natomiast wzór wyliczenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż nie sposób przyjąć, aby ustalenie pozaodsetkowych kosztów procesu mogło mieć charakter dowolny, nie poparty okolicznościami zawarcia danej umowy. Treść przepisu art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim w żadnym razie nie daje podstaw do takiego stanowiska, albowiem istotą wprowadzenia tej regulacji była ochrona kredytobiorców przed nadmiernym obciążeniem ich kosztami udzielenia pożyczki przez firmy pożyczkowe, a nie niejako przyznawanie pożyczkodawcom uprawnienia do naliczania opłat za udzielenie pożyczek w maksymalnej kwocie bez względu na to czy poniósł on jakiegokolwiek koszty w związku z zawarciem umowy pożyczki czy też nie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2021 roku, III CZP 43/20). W okolicznościach faktycznych sprawy, mając na uwadze treść umowy pożyczki z dnia 28 marca 2018 roku, w tym wysokość kwoty pożyczki i okres na jaki jej udzielono, uznać należało żądanie zapłaty prowizji w kwocie 186,26 zł za rażąco wygórowane. Okoliczności faktyczne sprawy wskazują bowiem, że omawiane postanowienie umowy miało na celu jedynie faktyczne zwiększenie zysków pożyczkodawcy i stanowiło obciążenie pożyczkobiorcy ponad dopuszczalne prawem oprocentowanie, zapewniając stronie powodowej dodatkowy dochód. Przedsiębiorca udzielający pożyczki konsumentowi winien zadbać o to, aby zachowane zostały rozsądne proporcje pomiędzy wysokością pobieranych odsetek, opłat i prowizji a wysokością pożyczonej sumy i wyważyć interesy obu stron umowy. Dążenie do zapewnienia sobie maksymalnych zysków i zredukowania kosztów własnej działalności gospodarczej nie może prowadzić do obciążenia drugiej strony umowy pożyczki wszelkimi ponoszonymi przez pożyczkodawcę kosztami i przerzuceniem na konsumenta całości ryzyka kontraktowego poprzez zagwarantowanie sobie od pożyczkobiorcy świadczenia nieproporcjonalnie wysokiego do wypłaconej kwoty pożyczki.

Na marginesie Sąd wskazuje, że powódka nie wykazała sposobu wyliczenia kwoty 404,12 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek.

Podsumowując, w przedmiotowej sprawie powódka nie wykazała legitymacji procesowej czynnej, a także że pozwany zawarł umowę pożyczki o numerze (...) z dnia 28 marca 2018 roku, w tym aby wyraził zgodę na postanowienia w niej zawarte, ponadto żądanie nie zasługiwałoby na uwzględnienie co do całej dochodzonej kwoty.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił powództwo w całości, o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

W punkcie drugim sentencji wyroku sąd orzekł o zwrocie powódce kwoty 52 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia kuratora procesowego pozwanego. Stosownie bowiem do treści art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.